

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/5499 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 19 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 februari 2006, voor zover hier van belang, heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 8 januari 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juli 2007, verzonden op 23 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

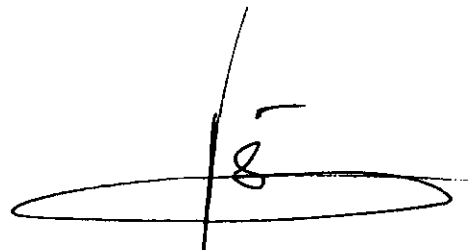
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 januari 2008

422.

Verzonden: 2 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/5499

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
burger van Bangladesh,
eiser,
gemachtigde: mr. H. Tadema, advocaat te Deventer,

en

de Staatssecretaris van Justitie
(voorheen: de Minister van Justitie),
verweerder,
gemachtigde: mr. J.P. Guérain, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 februari 2006, bekendgemaakt op 30 maart 2006, heeft verweerder eiser ongewenst verklaard.

Bij brief van 31 maart 2006 heeft eiser daartegen bezwaar gemaakt. Bij besluit van 8 januari 2007, bekendgemaakt op 9 januari 2007, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 6 februari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 28 juni 2007, waar eiser en zijn-gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 6, onder a tot en met e dan wel l van de Vw 2000.

2.2 Blijkens het beleid van verweerder met betrekking tot ongewenstverklaring op grond van bovengenoemde bepaling, zoals ten tijde van het bestreden besluit was opgenomen in paragraaf B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), gaat het hierbij, voor zover thans van belang, om gevallen waarin wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel ten minste een maand bedraagt, waarbij niet is vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden.

2.3 Verweerder heeft aangenomen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, omdat uit een uittreksel van het Justitieel Documentatieregister van 28 november 2005 is gebleken dat hij bij (onherroepelijk geworden) vonnis van 12 mei 1997 door het Gerechtshof te 's-Gravenhage is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar terzake van overtreding van de artikelen 247, eerste lid (plegen van een zedendelict) en 302, eerste lid (zware mishandeling) van het Wetboek van Strafrecht. Dit is voor verweerder aanleiding geweest om eiser onder verwijzing naar voormelde bepalingen ongewenst te verklaren. Hetgeen eiser tijdens het gehoor van 14 december 2005 in verband met het voorstel tot zijn ongewenstverklaring alsmede in de gronden van bezwaar naar voren heeft gebracht is naar de mening van verweerder van onvoldoende gewicht om de ongewenstverklaring achterwege te laten.

2.4 In de aangedragen beroepsgronden kan de rechtbank geen aanknopingspunten vinden op grond waarvan moet worden geoordeeld dat verweerder niet tot het besluit tot ongewenstverklaring van eiser heeft kunnen komen.

Eisers beroep op Richtlijn 64/221/EEG en de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (EGHvJ) in de zaken van 27 oktober 1977 (NJ 1978, 430), van 19 januari 1999 (JV 1999, 74) en van 26 november 2002 (JV 2003, 69), waarin uitleg wordt gegeven aan het openbare orde-begrip van genoemde richtlijn, kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Daartoe overweegt de rechtbank dat de richtlijn en de arresten betrekking hebben op EU/EG-onderdanen en gesteld noch gebleken is dat eiser als zodanig moet worden aangemerkt. Geen rechtsregel brengt mee dat verweerder eiser gelijk zou moeten stellen met een EU/EG-onderdaan en gebonden zou zijn aan de uitleg van het EGHvJ van het begrip openbare orde in de zin van de richtlijn.

De rechtbank volgt eiser niet in de stelling dat het thans bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid, nu eiser niet is gehoord voorafgaand aan de ongewenstverklaring, zodat niet is voldaan aan de in paragraaf A5/2 van de Vc 2000 neergelegde hoorplicht door de Korpschef. De rechtbank overweegt daartoe dat, daargelaten de vraag of het aangevoerde gelet op de toepasselijke ex tunc toets bij de beoordeling betrokken kan worden, uit het dossier genoegzaam is gebleken dat eiser op 14 december 2005 is gehoord in verband met het voorstel tot zijn ongewenstverklaring, van welk gehoor op 15 december 2005 het proces-verbaal is opgemaakt. Of dit proces-verbaal al dan niet aan eiser is uitgereikt, doet er niet aan

af dat aan de hoorplicht in dit kader is voldaan. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat hij ten tijde van het gehoor voorafgaand aan de ongewenstverklaring in een slechte geestelijke toestand verkeerde, zodat hij zijn belangen niet goed naar voren heeft kunnen brengen en verweerder het besluit derhalve onzorgvuldig heeft voorbereid, faalt het, nu de inhoud van het betreffende proces-verbaal van 15 december 2005 daartoe onvoldoende aanknopingspunten bevat. Eerst ter zitting is namens eiser naar voren gebracht dat het gehoor zonder aanwezigheid van een tolk heeft plaatsgevonden, zodat deze opmerking reeds daarom buiten de beoordeling van de rechtbank dient te blijven.

De stelling van eiser dat de ongewenstverklaring achterwege had moeten blijven, nu deze gebaseerd is op een veroordeling uit 1997, volgt de rechtbank evenmin. Met verweerder overweegt de rechtbank dat er geen rechtsregel bestaat waaruit voortvloeit dat de bevoegdheid tot ongewenstverklaring door enkel tijdsverloop komt te vervallen. Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat de veroordeling in de toelatingsprocedures nadien steeds een rol heeft gespeeld, zodat eiser er niet op mocht vertrouwen dat het gepleegde misdrijf in het kader van het vreemdelingentoezicht geen rol (meer) zou spelen.

Voor zover eiser met de verwijzing naar paragraaf B1/2.2.4.1 van de Vc 2000 een beroep beoogt te doen op de daarin vermelde verjaringstermijnen, overweegt de rechtbank dat, daargelaten de vraag of het aangevoerde bij de beoordeling betrokken kan worden nu het eerst ter zitting is aangevoerd, de verjaringstermijn terzake het delict waarvoor eiser is veroordeeld, nog niet is afgelopen, zodat verweerder hem dit delict onverkort heeft kunnen tegenwerpen.

Voor zover eiser met de verwijzing naar voormelde paragraaf uit de Vc 2000 heeft beoogd te betogen dat hieruit volgt dat er sprake is van een zogenaamde 'glijdende schaal', welke, naar de rechtbank begrijpt, zo begrepen moet worden dat hoe langer geleden het delict is gepleegd, hoe minder waarde verweerder daaraan in het kader van de belangenafweging mag hechten, volgt de rechtbank eiser niet, nu voor een dergelijke uitleg geen grondslag gevonden kan worden in de Vc 2000.

Eisers klacht dat zijn psychische stoornis niet bij de besluitvorming is betrokken faalt, gelet op hetgeen verweerder daaromtrent in het bestreden besluit naar het oordeel van de rechtbank genoegzaam gemotiveerd heeft overwogen. In hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd, ziet de rechtbank geen aanleiding voor een andersluidend oordeel.

Voor zover eiser heeft gesteld dat verweerder hem ten onrechte niet heeft gehoord alvorens op het bezwaar te beslissen overweegt de rechtbank dat met betrekking tot het horen in bezwaar de in artikel 7:2, eerste lid en 7:16, eerste lid, van de Awb vervatte algemene regel dat er voor het bestuur een hoorplicht bestaat, uitgangspunt is. Artikel 7:3 van de Awb somt limitatief de uitzonderingen op deze algemene regel op. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. De vraag of sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar moet worden beoordeeld aan de hand van de inhoud van het bezwaarschrift, in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar indien uit het bezwaarschrift zelf reeds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, mede gelet op het hiervoor overwogene, terecht geoordeeld dat deze situatie zich hier voordoet.

2.5 Gelet op het voorgaande kan verweerders besluit waarbij eiser op grond van artikel

Reg.nr.: AWB 07/5499

4

67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst is verklaard, toetsing in rechte doorstaan.

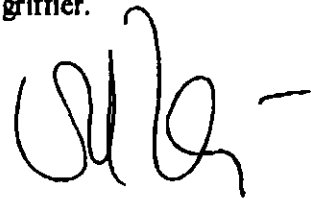
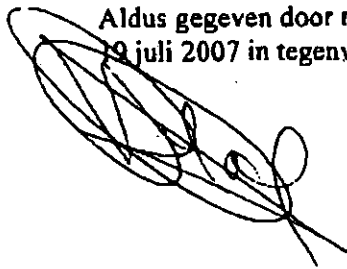
2.6 Het beroep is dan ook ongegrond. Voor een veroordeling in de proceskosten of vergoeding van het betaalde griffierecht bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.C. van der Mei en in het openbaar uitgesproken op 19 juli 2007 in tegenwoordigheid van mr. D. Mol-Schneider als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 23 JUL 2007

Voor copie conform
De griffier van de
rechtbank te zuchten

ADVOCATENKANTOOR

TADEMA

Laan van Borgele 32

7415 DJ Deventer

Mr H. Tadema

Mr I. Perboord

Correspondentie:

Postbus 322

7400 AH Deventer

Telefoon 0570 - 619019

Telefax 0570 - 642337

E-mail:

info@tadema.nu

Raborek.nr. 377742678

i.n.v.

Stichting Derdengelden

Mr H. Tadema

HOGER BEROEP

Awb: 07/5499

✓

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 AUG 2007	
ZAAKNR.	594671
AAN:	1/1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Geeft eerbiedig te kennen:

... wonende te ... te dezer zake woonplaats
kiezende te Deventer aan de Laan van Borgele 32, ten kantore van de advocaat en
procureur mr H. Tadema, die door hem bepaaldelijk wordt gevolmachtigd tot het indienen
van dit hoger beroep.

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank te Zutphen d.d. 23
juli 2007 (bijlage), waarbij het beroep tegen zijn ongewenstverklaring is afgewezen.

GRIEVEN:

- Ten onrechte is het beroep op schenden van de hoorplicht verworpen.

Onder 2.4 slot overweegt de Rechtbank: "er is sprake van een kennelijk ongegrond
bezwaarschrift indien uit het bezwaarschrift zelf reeds blijkt dat de bezwaren van de
indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Naar
het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, mede op grond van het hiervoor overwo-
gene, terecht geoordeeld dat deze situatie zich voordeed."

Door slechts te verwijzen naar wettelijke voorschriften met betrekking tot het horen van
de bezwaarde kan niet gezegd worden dat de Rechtbank voldoende heeft gemotiveerd
dat van horen kon worden afgezien.

De overwegingen die de Rechtbank in r.o. 2.4 overigens kenbaar maakt, kunnen niet
gelden als uitleg waarom er niet gehoord hoefde te worden. Appellant heeft in bezwaar
omstandigheden aangevoerd die van belang zijn om te beoordelen wat zijn belangen zijn
in relatie tot de belangen van de Staat hem ongewenst te verklaren. Noch de Staat, noch
de Rechtbank kunnen betogen dat zij de persoonlijke situatie van appellant zo goed kennen
dat het horen van appellant in relatie tot het gestelde in bezwaar (en in de 14/ procedure)
niet tot een ander standpunt zou kunnen leiden. Het feit dat appellant niet detentiege-
schikt was en daarom uit vreemdelingenbewaring is ontslagen is aangevoerd maar niet

ADVOCATENKANTOOR

TADEMA

onderzocht. Evenmin is onderzocht of appellant de aandacht op zich heeft doen vestigen door (ten onrechte) verdacht te worden van een zedenmisdrijf. De VD heeft ten onrechte niet gerapporteerd over de geestelijke gesteldheid van appellant ten tijde van zijn verblijf op het politiebureau c.q. in het HvB te Tilburg. De IND was daarvan ambtshalve op de hoogte. Ten onrechte heeft de IND het 14/1 dossier en de daarin aangevoerde medische en maatschappelijke gegevens niet bij de beoordeling van de situatie van appellant betrokken. Al deze omstandigheden hadden tot verduldlijking in bezwaar kunnen leiden.

Appellant heeft bij pleitnota naar voren gebracht:

[Ratio hoorplicht.] In het commentaar op afd. 7.2 Awb, aant. 9, is reeds aangegeven dat en waarom de hoorzitting een centrale rol in de bezwaarschriftprocedure vervult, alsmede dat art. 7:2 Awb een concrete vertaling vormt van de in art. 3:2 Awb neergelegde algemene zorgvuldigheidsverplichting (in deze zin ook bijvoorbeeld CRvB 6 september 2002, USZ 2002, 309). De aan het bestuursorgaan gestelde eis om belanghebbenden de gelegenheid te bieden te worden gehoord, is te beschouwen als een wettelijk voorgeschreven wijze van kennisvergaring, die voortvloeit uit enerzijds de plicht tot volledige heroverweging (verlengde besluitvorming) en anderzijds het verdedigingsbeginsel (rechtsbescherming). Hier komt het tweeslachtige karakter van de bezwaarschriftprocedure duidelijk tot uitdrukking. Zie ook het commentaar op art. 7:9 Awb, aant. 2.

[Functies hoorzitting.] Aldus vervult het horen tijdens de bezwaarfase diverse functies. De bij het geschil betrokken partijen krijgen de gelegenheid hun zienswijzen naar voren te brengen en hun belangen te bepleiten, het bestuursorgaan is in staat meer kennis te vergaren om de kwaliteit van de besluitvorming te verhogen, en door overtuiging en onderhandeling kan worden gezocht naar draagvlak en zelfs een minnelijke schikking (PG Awb I, p. 329; vgl. ook 1996, p. 225-226). De algemene gedachte hierbij is dat het horen van belanghebbenden bijdraagt aan de kwaliteit en de filterfunctie van de bezwaarschriftprocedure. Zie nader: 1998, p. 101-103.

Uit : Handboek Algemene Wet Bestuursrecht, III. Artikelsgewijze toelichting/commentaar; Hoofdstuk 7. Bijzondere bepalingen over bezwaar en administratief beroep, Afdeling 7.2. Bijzondere bepalingen over bezwaar (Bewerkt door L.M. Koenraad).

De Rechtbank heeft miskend dat het bezwaar niet kennelijk ongegrond was, terwijl aan het aangevoerde verdedigingsbeginsel in het geheel geen aandacht is besteed. Met name in zaken als ongewenstverklaring na zoveel jaren moet een bezwaarde alle gelegenheid krijgen zijn belangen te bepleiten.

Nu de Rechtbank in Zutphen deze gegevens evenmin kende kon de Rechtbank niet

ADVOCATENKANTOOR

TADEMA

concluderen dat gezien de situatie waarin appellant verkeerde van het horen in bezwaar mocht worden afgezien. De bestreden beslissing van de Rechtbank Zutphen behoort daarom te worden vernietigd.

- Ten onrechte is overwogen dat belangenafweging in het nadeel van appellant behoort uit te vallen en dat hij daarom terecht ongewenst is verklaard

In r.o. 2.4 overweegt de Rechtbank ten onrechte: "in de aangedragen beroepsgronden kan de Rechtbank geen aanknopingspunten vinden op grond waarvan moet worden geoordeeld dat verweerder niet tot het besluit tot ongewenstverklaring van eiser heeft kunnen komen".

Als de IND de achterliggende feiten niet kent, kan geen correcte afweging van belangen plaats vinden. Als de IND de feiten niet kent, kan de Rechtbank niet beoordelen of er al dan niet aanknopingspunten zijn op grond waarvan moet worden geoordeeld dat verweerder niet tot het besluit tot ongewenstverklaring heeft kunnen komen.

Appellant heeft niet bepleit dat hij gelijkgesteld moet worden met een gemeenschapsonderdaan. Hij heeft betoogd dat de (eerste drie) criteria uit het arrest inzake (EHRM 2-8-2001, rv1974-2003, 16) ook op hem van toepassing zijn en dat de toetsing ten onrechte voor hem negatief uitvalt. Op zich kent de Vw2000 geen bepaling omtrent tijdsverloop, doch wel moet volgens het EHRM rekening worden gehouden met de **ernst van het misdrijf, de duur van het verblijf in het gastland en het tijdsverloop sinds misdrijf** en gedragingen gedurende die tijd.

Bij beoordeling van de criteria moet opgemerkt worden dat sinds appellant veroordeeld werd wegens geweld hij niet meer vervolgd is voor strafbare feiten. In 1997 werd hij vrijgesproken van de verdenking van een zedendelict. In 2005 werd hij weliswaar gehoord wegens een verdenking, maar vrijwel meteen uit de in verzekeringstelling ontslagen en in vreemdelingenbewaring gesteld. Van vervolging door de Officier van Justitie is niet gebleken. Navraag door gemachtigde leerde dat geen vervolging heeft plaats gevonden.

Appellant heeft de aandacht voor zijn recht op privé-leven in Nederland gevraagd. Door daar te weinig waarde aan toe te kennen heeft de Staat artikel 8 EVRM geschonden. De Rechtbank heeft ten onrechte het beroep op bescherming van zijn privé-leven niet erkend.

Appellant heeft aandacht gevraagd voor zijn geestelijke gesteldheid. Door de spanningen waaraan hij in Nederland bloot heeft gestaan lijdt hij aan geestelijke stoornissen. Angst

ADVOCATENANTWOOR**TADEMA**

terug te worden gestuurd naar Bangladesh speelt daarbij steeds een rol. Ook voor deze geestelijke gesteldheid heeft appellant indringend aandacht gevraagd, o.a. door het sandwichbord waarmee hij ter zitting verscheen. Ook zijn geestelijke gesteldheid en de verbetering daarvan is een aspect van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De Rechtbank heeft dit ten onrechte niet op waarde weten te schatten.

REDENEN WAAROM appellant meent dat er voldoende gronden zijn om de uitspraak van de rechtbank te Zutphen d.d. 23 juli te vernietigen en te bepalen dat appellant ten onrechte ongewenst is verklaard.

Deventer, 20 augustus 2007

Gemachtigde

Bijlage: uitspraak waarvan hoger beroep